

РЕШЕНИЕ

№ 13070

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геновева Йончева
Златил Чолаков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1678** по описа за **2026** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на "ИФ 81" ЕООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район С., [жк], [улица], представлявано от управителя И. Н. К., чрез упълномощен процесуален представител адв. А. Н., срещу решение № 81 от 09.01.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 18-ти състав, постановено по НАХД № 17221/2024 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-2400329/20.11.2024 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" – С. за налагане на имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, за неизпълнение на дадени задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ.

По изложените в касационната жалба доводи за неправилност на съдебното решение се претендира отмяната му и отмяна на издаденото срещу касатора НП. Твърди се, че решението на въззивния съд е постановено в нарушение на материалния, съдопроизводствените правила, като е и необосновано. Конкретните упреци са, че при постановяване на решението първоинстанционният съд е подхождал формално и не е обсъдил нито един от наведените в жалбата доводи. Съдът е ограничил правото на защита на жалбоподателя, като е преценил законосъобразността на НП единствено на база наличието на задължителни реквизити, без да анализира възраженията по същество. Възражава се и срещу структурата на съдебния акт, която

според касатора е декларативна, доколкото възпроизвежда фактичката обстановка и законовите разпоредби, без да са изложени мотиви относно твърденията на страната за липса на описание на нарушението и несъответствие с обективната истина. Отделно се твърди, че решението е постановено при неправилно приложение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Касаторът е категоричен, че нарушение не е извършено, тъй като работодателят е бил поставен в обективна невъзможност да изпълни дадените му от контролните органи задължителни предписания. Дружеството е положило необходимите усилия да изплати възнаграждението на служителя В. М. Т., но лицето не е било намерено. В тази насока се оспорва извода на съда, че работодателят е могъл да изпълни задължението си по банков път. Аргументи се извличат от разпоредбата на чл. 270, ал. 3 от КТ, според която плащането по сметка изисква изрично писмено искане от работника. Т. в случая липсвало, а банковата сметка на лицето не е била известна на работодателя. Твърди се, че съдебният състав е извършил едностранчив анализ на доказателствата, кредитирайки единствено показанията на сигналиста. Същевременно, без мотиви са отхвърлени логичните и непротиворечиви показания на свидетелите на жалбоподателя и писмените доказателства (покани за получаване на възнаграждение). Съдът не е изследвал поведението на работника, който не е оказал нужното съдействие и е действал недобросъвестно, въвеждайки в заблуждение контролните органи. По така изложените пропуски в събирането и преценката на доказателствата, жалбоподателят моли за отмяна на решението на СРС и на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът - директор на Дирекция "Инспекция по труда" – С., чрез юрк. С., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, ХХІХ-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и в законоустановения срок за това.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява, че на 03.06.2024 г., 06.06.2024 г. и 10.07.2024 г. служители от Дирекция „Инспекция по труда“ - С. са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в „ИФ 81“ ЕООД. Проверката е извършена в присъствието на управителя на дружеството И. К.. Изискани са разчетно-платежни ведомости за заплата за м. 09, 10, 11, 12.2023 г., м.02., 03, 04, и м.05.2024 г., от които е установено, че работодателят не е изплатил уговореното и начислено трудово възнаграждение на В. М. Т. за положения от него труд през посочения период, съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. За резултатите от проверката е съставен Протокол № ПР242005 от 10.07.2024 г., като за отстраняване на нарушенията и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, са дадени съответни задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ със срок за изпълнение 31.07.2024 г.

В периода от 04.09.2024 г. до 16.09.2024 г. е извършена последваща проверка, обективирана в Протокол № № ПР2433898 от 16.09.2024 г., при която е установено, че не са представени платежни документи – ведомост за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се удостовери изплащането на трудовото възнаграждение на В. М. Т. за периодите, посочени в ПИП № ПР242005/10.07.2025 г. Прието е, че не са изпълнени дадените на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ задължителни предписания в ПИП – от № 1 до № 8.

На 17.09.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2400329 за това, че "ИФ 81" ЕООД, в качеството му на работодател, не е изпълнило в срок даденото под № 5 от ПИП № ПР242005 от 10.07.2024 г. предписание за изплащане на трудовото възнаграждение на В. М. Т. за м.02.2024 г., квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на съставения АУАН, на 20.11.2024 г. е издадено оспореното пред СРС наказателно постановление, с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 415, ал. 1 КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за извършено от него нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, съставът на СРС е приел за безспорно установено оправомощаването на административнонаказващия орган, както и издаването на процесното задължително предписание, което е било надлежно връчено и не е било оспорено от страната. Съдът е кредитирал свидетелските показания на служителя В. М. Т., според които в последващ телефонен разговор с работодателя, проведен преди изтичане на крайния срок, същият е заявил категоричен отказ за изплащане на дължимото му възнаграждение по предписания начин, посочвайки, че плащането ще бъде извършено „по друг начин“, независимо от изпратения от работника номер на банкова сметка чрез приложението „Viber“. Съдът не е намерил противоречия в доказателствената съвкупност. Показанията на свидетеля Т. се оценени като подробни, логични и добросъвестни, като съвпадат напълно с подадения от него сигнал до Инспекцията по труда. Отхвърлени са твърденията на работодателя за обективна невъзможност за изпълнение на предписанията. Допълнително, съдът не е намерил житейска логика в тезата, че работникът би отказал да получи дължимата му сума, още повече че получаването на средствата е действие, различно от самото подписване на ведомост. Въпреки, че съгласно чл. 270 от КТ мястото на изпълнение е предприятието, а комуникацията чрез „Viber“ не отговаря на изискването за писмена форма за промяна на начина на плащане, според съда невявяването на работника на място е станало безпредметно поради предварително заявения отказ от страна на работодателя. В този контекст е приел, че не е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95 от ЗЗД, а е налице състав на нарушение по чл. 404, ал. 1 от КТ. Обобщил е, че доколкото предписанието съставлява влязъл в сила административен акт, неговото неизпълнение законосъобразно е санкционирано посредством издаденото НП. Добавено е, че наложената с него имуществена санкция е в минималния предвиден от закона размер и е пропорционална на нарушението.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях правилно е приел, че извършеното от жалбоподателя, настоящ касатор, нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е безспорно доказано от обективна страна. Упреците към структурата на съдебния акт са неоснователни, доколкото формираните изводи са съответни на събраната и анализирана от съда доказателствена съвкупност. Неоснователно е оплакването в жалбата, че съдът е кредитирал едностранно доказателствата в полза на обвинението. Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си за цялостна проверка на законосъобразността на НП. Фактическата обстановка е изяснена чрез съвкупен анализ на доказателствата, като несъгласието на страната с крайните правни изводи на съда не представлява процесуално нарушение.

Въззивният съд правилно е определил правната природа на дадените от контролните органи предписания, обективирани в ПИП № ПР242005 от 10.07.2025 г., като принудителна административна мярка (ПМ). Жалбоподателят не твърди, а и по делото няма не се установява дружеството-касатор да е упражнило правото си на жалба срещу тази мярка, поради което тя е

придобила стабилитет (влязла е в законна сила). При това положение неизпълнението на задълженията, вменени с ПАМ, автоматично осъществява състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Съдът правилно е отчетел, че контролните органи са действали в рамките на своята компетентност по чл. 404, ал. 1 от КТ и са спазили всички процесуални срокове и формални изисквания при издаването на АУАН и НП. Определената имуществена санкция в минимален размер е законосъобразно индивидуализирана съгласно критериите на чл. 27 от ЗАНН.

Правилно не е споделена тезата на жалбоподателя, поддържана и пред настоящия съд, че вследствие на ненамиране на лицето (работника В. Т.) дружеството е било поставено в обективна невъзможност да изпълни предписанието на контролните органи. Това твърдение не намира доказателствена подкрепа. Установено е, че в телефонен разговор работодателят е заявил изричен отказ за плащане на дължимото на работника трудовото възнаграждение, което правилно е преценено от съда като обезсмислящо всяко следващо явяване на работника в предприятието. Друго не следва от разпоредбата на чл. 270, ал. 3 от КТ, която изисква писмено искане за превод по сметка в рамките на едно редовно трудово правоотношение, каквото процесното с В. М. Т. очевидно не е.

При наличие на влязло в сила административно предписание за изплащане на уговореното и начислено трудово възнаграждение, работодателят е длъжен да го изпълни, като положи всички усилия и мерки за това. Такива безспорно не са предприети, още повече, че предоставеният от работника номер на банкова сметка (макар и през „Viber“) е бил достатъчен за извършване на превода. Разпоредбите на Кодекса на труда относно начина на изплащане (лично, по ведомост или по сметка) не могат да служат като оправдание за неизпълнение на административното предписание за изплащане на дължимото на служителя трудово възнаграждение. При липсата на данни за обратното, бездействието на работодателя да изпълни предписаното му по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ безспорно изпълва състава на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Като е достигнал до същия извод и е потвърдил оспореното НП съставът на СРС е постановил правилно решение, което не страда от релевираните пороци за отмяна и следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27 е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя на 130 лева (66, 47 евро). Възнаграждението следва да се присъди в полза на юридическото лице, в чиято структура се намира представляваният от юрисконсулта едноличен административен орган, т. е. в полза на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", която има качеството на юридическо лице съгласно чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, ХХІХ -ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 81 от 09.01.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 18-ти състав, постановено по НАХД № 17221/2024 г.

ОСЪЖДА „ИФ 81“ ЕООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66,47 евро (шестдесет и

шест евро и 47 цента).
Решението е окончателно.

Председател:
Членове: